

Sprawa C-75/20**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym****Data wpływu:**

13 lutego 2020 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

29 stycznia 2020 r.

Strona skarżąca:

„Lifosa” AB

Strona pozwana:

Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

[...]

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

(naczelny sąd administracyjny, Litwa)

POSTANOWIENIE

29 stycznia 2020 r.

Wilno

Izba naczelnego sądu administracyjnego (Litwa) [...] [skład orzekający izby]

rozpoznała na posiedzeniu sądu w ramach pisemnego postępowania odwoławczego sprawę administracyjną dotyczącą odwołania strony skarżącej, spółki akcyjnej „Lifosa”, od wyroku Vilniaus apygardos administracinis teismas (okręgowego sądu administracyjnego w Wilnie) z dnia 28 listopada 2017 r.

w sprawie administracyjnej dotyczącej skargi strony skarżącej, spółki akcyjnej „Lifosa”, przeciwko stronie pozwanej, Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (departamentowi celi podległemu ministerstwu finansów Republiki Litewskiej [zainteresowane osoby trzecie: Kauno teritorinė muitinė (urząd celny w Kownie) i spółka z ograniczoną odpowiedzialnością „Transchema”,] o stwierdzenie nieważności decyzji i raportu.

Izba

ustaliła, co następuje:

I.

1. Przedmiotem niniejszej sprawy jest spór podatkowy pomiędzy stroną skarżącą, spółką akcyjną „Lifosa”, zwaną dalej „stroną skarżącą”, a stroną pozwaną, Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (departamentem celi podległym ministerstwu finansów Republiki Litewskiej; zwanym dalej „stroną pozwaną” lub „departamentem”), dotyczący raportu z kontroli nr 7KM320012M urzędu celnego w Kownie z dnia 9 lutego 2017 r. (zwanego dalej „Raportem”), w którym m.in. dokonano korekty zgłoszonej przez stronę skarżącą wartości celnej wwożonych towarów.

Podstawa prawna. Przepisy prawa Unii

2. Artykuł 29 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. 1992 L 302, s. 1) (zwanego dalej „wspólnotowym kodeksem celnym”) stanowi:

„1. Wartością celną przywożonych towarów jest wartość transakcyjna, to znaczy cena faktycznie zapłacona lub należna za towary, wtedy, gdy zostały one sprzedane w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty, ustalana, o ile jest to konieczne, na podstawie art. 32 i 33, pod warunkiem, że: [...] (b) sprzedaż lub cena nie są uzależnione od warunków lub świadczeń, których wartość, w odniesieniu do towarów, dla których ustalana jest wartość celna, nie może zostać ustalona [...].

3. (a) Ceną faktycznie zapłaconą lub należną jest całkowita kwota płatności dokonana lub mająca zostać dokonana przez kupującego wobec lub na korzyść sprzedającego za przywożone towary i obejmująca wszystkie płatności dokonane lub mające być dokonane jako warunek sprzedaży przywożonych towarów przez kupującego sprzedającemu lub przez kupującego osobie trzeciej celem spełnienia zobowiązań sprzedającego. Płatność niekoniecznie musi zostać dokonana w formie przelewu pieniężnego. Płatność może być dokonana za pomocą akredytyw lub zbywalnych instrumentów płatniczych i może zostać dokonana bezpośrednio lub pośrednio [...].”

3. Artykuł 32 ust. 1 -3 wspólnotowego kodeksu celnego m.in. stanowi:

[Or. 2]

- „1. W celu ustalenia wartości celnej z zastosowaniem art. 29 do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za przywożone towary dodaje się: ... (e) (i) koszty transportu [...] przywiezionych towarów [...] do miejsca ich wprowadzenia na obszar celny Wspólnoty.
2. Każdy element dodany do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej jest doliczany, z zastosowaniem niniejszego artykułu, jedynie na podstawie obiektywnych i wymiernych danych.
3. Przy ustalaniu wartości celnej do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej nie dodaje się żadnych elementów, z wyjątkiem określonych w niniejszym artykule”.
4. Artykuł 164 lit. c) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. 1993 L 253, s. 1) stanowi: „W celu stosowania art. 32 ust. 1 lit. e) ... [wspólnotowego] kodeksu [celnego]: [...] jeżeli transport dokonany został bezpłatnie lub na koszt kupującego, to koszty transportu do miejsca wprowadzenia, obliczane według taryfy stawek frachtowych zwyczajowo stosowanej dla tych samych środków transportu, włączane są do wartości celnej”.
5. Artykuł 70 („Metoda ustalania wartości celnej na podstawie wartości transakcyjnej”) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz.U. 2013 L 269, s. 1) („unijny kodeks celny”) stanowi:
- „1. Zasadniczą podstawą wartości celnej towarów jest wartość transakcyjna, tj. cena faktycznie zapłacona lub należna za towary, gdy zostały one sprzedane w celu wywozu na obszar celny Unii, w razie potrzeby skorygowana.
2. Cena faktycznie zapłacona lub należna to całkowita płatność, która została lub ma zostać dokonana przez kupującego sprzedającemu lub przez kupującego stronie trzeciej na korzyść sprzedającego za przywożone towary i obejmująca wszystkie płatności, które zostały lub mają zostać dokonane jako warunek sprzedaży przywożonych towarów.
3. Wartość transakcyjna stosowana jest, pod warunkiem spełnienia wszystkich następujących warunków: [...] (b) sprzedaż lub cena nie są uzależnione od warunków lub świadczeń, których wartość – w odniesieniu do towarów, których wartość celna jest ustalana – jest niemożliwa do ustalenia [...]”.
6. Artykuł 71 („Elementy wartości transakcyjnej”) unijnego kodeksu celnego stanowi:

„1. Przy ustalaniu wartości celnej zgodnie z art. 70 do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za przywożone towary dodaje się: [...] (e) następujące koszty, aż do miejsca wprowadzenia towarów na obszar celny Unii: (i) koszty transportu [...] przywożonych towarów [...].

2. Doliczeń do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej na podstawie ust. 1 dokonuje się tylko w oparciu o obiektywne i wymierne dane.

3. Przy ustalaniu wartości celnej nie dokonuje się doliczeń do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej, z wyjątkiem doliczeń przewidzianych w niniejszym artykule”.

7. Artykuł 138 ust. 3 („Koszty transportu”) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2447 z dnia 24 listopada 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz.U. 2015 L 343, s. 558) stanowi: „Jeżeli transport dokonany został bezpłatnie lub na koszt kupującego, to koszty transportu wliczane do wartości celnej towarów są obliczane według taryfy stawek frachtowych zwyczajowo stosowanej dla tych samych środków transportu”.

Okoliczności faktyczne mające znaczenie dla sprawy

8. Stroną skarżącą jest spółka akcyjna, której siedziba znajduje się na Litwie, która m.in. wytwarza nawozy. Od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 października 2016 r. – zgodnie z kontraktem zawartym w dniu 23 września 2011 r. - strona skarżąca nabyła od spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, „Transchema” (zwaną dalej „»Transchema« UAB”), a następnie dokonała wwozu na obszar celny Unii Europejskiej różnych ilości kwasu siarkowego technicznego (zwanymi dalej „spornymi towarami” przez białoruskie przedsiębiorstwo, „Naftan” OAO (zwane dalej „producentem”).
9. Przy każdym nabyciu zawierano uzupełniający kontrakt, w którym m.in. uzgadniano konkretną cenę, a także w którym zawierano postanowienie, iż dostawa/nabycie nastąpi zgodnie z jedną z międzynarodowych reguł handlowych określonych przez Międzynarodową Izbę Handlową („Incoterms 2000”), tj. DAF (Dostarczone na granicę ... w określone miejsce) [**Or. 3**], Białoruś- Litwa [...], co m.in. oznacza, że dostawca (sprzedawca) ponosi koszty transportu towarów do miejsca docelowego.
10. W sprawie również ustalono, że „Transchema” UAB nabyła sporne towary od producenta, który dostarczył je zgodnie z regułą DAF (Białoruś - Litwa) z zakładu znajdującego się na obszarze Białorusi do przejścia granicznego w Gudogai.
11. Wartość celna wwożonych spornych towarów podana przez stronę skarżącą w złożonych przez nią zgłoszeniach stanowiła sumę kwot faktycznie zapłaconych przez stronę skarżącą lub należnych od niej z tytułu przedmiotowych towarów,

które odpowiadały kwotom wymienionym w fakturach VAT wystawionych przez „Transchema” UAB.

12. Po przeprowadzeniu kontroli, w dniu 9 lutego 2017 r. urząd celny w Kownie przyjął Raport korygujący wartość celną spornych towarów zgłoszoną przez stronę skarżącą, w taki sposób, że zostały do niej doliczone koszty transportu spornych towarów spoza obszaru celnego Unii (Wspólnoty) Europejskiej. W konsekwencji wobec strony skarżącej miał miejsce dodatkowy wymiar w wysokości 25 876 EUR z tytułu opłat celnych, 412 EUR z tytułu odsetek z tytułu opóźnienia opłat celnych, 187 152 EUR z tytułu wwozowego podatku od wartości dodanej oraz 42 492 EUR z tytułu odsetek z tytułu opóźnienia w zapłacie tegoż podatku; została także wymierzona grzywna w wysokości 42 598 EUR (20%).
13. Miejscowy organ podatkowy wydał powyższą decyzję po stwierdzeniu, że zgłoszona wartość celna spornych towarów jest niższa od kosztów ich transportu na obszarze Białorusi, które zostały faktycznie poniesione przez producenta w związku z ich przewozem koleją od zakładu, którego producent jest właścicielem, do przejścia granicznego pomiędzy Republiką Białoruś a Republiką Litewską.
14. Strona skarżąca złożyła do departamentu skargę na powyższą decyzję miejscowego organu podatkowego, który decyzją z dnia 25 maja 2017 r. [...] utrzymał w mocy dodatkowo wymierzone w Raporcie kwoty.
15. Nie zgadzając się z przedmiotową decyzją strony pozwanej, strona skarżąca wniosła skargę do okręgowego sądu administracyjnego w Wilnie, podkreślając m.in., że:
 - 15.1. koszty przedmiotowego transportu zostały zapłacone przez producenta na gruncie postanowień kontraktu, przy czym zostały one wliczone do ceny zapłaconej za towary przez „Transchema” UAB;
 - 15.2. cena spornych towarów została określona na podstawie niżej wymienionych obiektywnych czynników: (1) kwas siarkowy techniczny jest produktem ubocznym procesu produkcji stosowanego przez producenta; (2) producent nie ma możliwości przetwarzania ani składowania tegoż produktu (tzn. kwasu siarkowego technicznego); oraz (3) odzysk tych produktów wiązałby się z bardzo wysokimi kosztami, czyli, pomimo, że cena towarów nie pokrywa całości kosztów ich transportu ponoszonych przez producenta, to jednak dla producenta cena jest rozsądna i korzystna z gospodarczego punktu widzenia, bowiem kwota wymierzanego przez Republikę Białoruś podatku ekologicznego, która byłaby wymagalna z tytułu odzysku spornych towarów przewyższałaby sumę zgłoszonej wartości celnej i kosztów transportu.
16. Wyrokiem z dnia 28 listopada 2017 r. okręgowy sąd administracyjny w Wilnie oddalił skargę spółki jako bezzasadną. W związku z powyższym strona skarżąca wniosła odwołanie do litewskiego naczelnego sądu administracyjnego.

Izba

stwierdza, co następuje:

II.

17. Niniejsza sprawa rodzi kwestię wykładni art. 29 ust. 1 i art. 32 ust. 1 lit. e) ppkt i) wspólnotowego kodeksu celnego oraz art. 70 ust. 1 i art. 71 ust. 1 lit. e) ppkt i) unijnego kodeksu celnego. W związku z powyższym zachodzi konieczność zwrócenia się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwanego dalej „Trybunałem”) o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym [...] [odesłanie do prawa krajowego].
18. Konkretnie, w niniejszej sprawie powstaje pytanie, czy przepisy te należy interpretować w ten sposób, że wartość transakcyjną (celną) należy skorygować w taki sposób, że powinny być w nią wliczone wszystkie koszty faktycznie poniesione przez producenta w związku z transportem towarów do miejsca ich wprowadzenia na obszar celny Unii (Wspólnoty) Europejskiej, w sytuacji, jak w niniejszej sprawie, (1) jeżeli w myśl warunków dostawy („Incoterms 2000” – DAF) obowiązek pokrycia tych kosztów został poniesiony przez producenta oraz (2) wskazane koszty transportu przewyższały uzgodnioną cenę faktycznie zapłaconą przez nabywcę (należną od nabywcy), jednakże (3) cena faktycznie zapłacona przez nabywcę (należna od nabywcy) odpowiada rzeczywistej wartości towarów, nawet w sytuacji, gdy cena ta nie była wystarczająca na pokrycie wszystkich kosztów poniesionych przez producenta.

[Or. 4]

Uwagi wstępne

19. Nic nie wskazuje w niniejszej sprawie, iż producent zaciągnął zobowiązanie do bezpłatnego przetransportowania towarów będących przedmiotem sporu do miejsca ich wprowadzenia na obszar celny Unii (Wspólnoty) Europejskiej, czyli, że do uzgodnionej ceny sprzedaży nie zostały wliczone koszty transportu. Jednakże informacje zawarte w aktach sprawy w sposób obiektywny potwierdzają, że koszty poniesione przez producenta w związku z przetransportowaniem tych towarów do wskazanego miejsca rzeczywiście przewyższały cenę faktycznie zapłaconą przez nabywcę w rozumieniu art. 29 ust. 3 lit. a) wspólnotowego kodeksu celnego i art. 70 ust. 2 unijnego kodeksu celnego. Skoro, jak stwierdzono powyżej, przedmiotowe towary zostały przewiezione na warunkach, zgodnie z którymi producent zobowiązany był do pokrycia wszelkich kosztów transportu, to strona skarżąca i/lub „Transchema” UAB nie były zobowiązane do uczestniczenia w kosztach przewyższających tę cenę.
20. Należy także podkreślić, że organ podatkowy nie kwestionuje okoliczności, iż wartość celna towarów będących przedmiotem sporu musiała zostać obliczona

w sposób określony w art. 29 wspólnotowego kodeksu celnego i art. 70 unijnego kodeksu celnego, czyli zgodnie z metodą wartości transakcyjnej. Co więcej, nic w sprawie nie przemawia za wnioskiem, iż cena faktycznie zapłacona przez stronę skarżącą i/lub „Transchema” UAB za sporne towary była fikcyjna, czyli ustalona w wyniku oszustwa lub nadużycia prawa.

Istota pytania prejudycjalnego

21. Należy w pierwszej kolejności zauważyć, iż dla potrzeb stosowania art. 29 ust. 1 wspólnotowego kodeksu celnego lub art. 70 ust. 1 unijnego kodeksu celnego, wyrażenie „wartość transakcyjna” należy interpretować jako wartość skorygowaną, o ile przesłanki dokonania korekty zostały spełnione (wyrok z dnia 16 listopada 2006 r., *Compaq Computer International Corporation*, C-306/04, EU:C:2006:716, pkt 28). W tym względzie w szczególności odnośnie korekty, o której mowa w art. 29 ust. 1 wspólnotowego kodeksu celnego, Trybunał stwierdził, że wartość celna musi odzwierciedlać faktyczną wartość ekonomiczną przywożonego towaru i uwzględniać wszystkie elementy tego towaru, które przedstawiają wartość ekonomiczną (zob. wyrok z dnia 11 maja 2017 r., *Shirtmakers*, C-59/16, EU:C:2017:362, pkt [28] i przytoczone tam orzecznictwo (zwany dalej „wyrokiem *Shirtmakers*”); zob. także wyrok z dnia 15 lipca [2010 r.], *Gaston Schul*, C-354/09, EU:C:2010:439, pkt 29).
22. Artykuł 32 wspólnotowego kodeksu celnego i art. 71 unijnego kodeksu celnego szczegółowo określają elementy, jakie należy dodać do ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za przywożone towary w celu określenia ich wartości celnej (zob. podobnie wyrok z dnia 12 grudnia 2013 r., *Christodoulou i in.*, C-116/12, EU:C:2013:825, pkt 47).
23. Trybunał już zdażył orzec, że pojęcie „kosztów transportu” zawarte w art. 32 ust. 1 lit. e) ppkt (i) kodeksu celnego należy uznać za autonomiczne pojęcie prawa Unii (wyrok *Shirtmakers*, pkt 22). Pojęcie to należy interpretować szeroko, które obejmuje wszystkie koszty, główne i uboczne, które są związane z transportem przywiezionych towarów na terytorium celne Unii (Wspólnoty) Europejskiej, natomiast decydującym kryterium do tego, by koszty można było uznać za „koszty transportu” w rozumieniu art. 32 ust. 1 lit. e) ppkt (i) wspólnotowego kodeksu celnego, jest to, by były one związane z przewozem towarów na terytorium Unii, niezależnie od tego, czy są one nierozzerwalnie związane z faktycznym przewozem tych towarów lub do niego niezbędne (wyrok *Shirtmakers*, pkt 24, 25; wyrok z dnia 6 czerwca 1990 r., *Unifert*, C-11/89, EU:C:1990:237, pkt 29–31).
24. W świetle powyższego, z jednej strony można zasadnie wywieść, że dla potrzeb stosowania art. 32 ust. 1 lit. e) ppkt (i) wspólnotowego kodeksu celnego lub art. 71 ust. 1 lit. e) ppkt (i) unijnego kodeksu celnego, wszelkie koszty transportu faktycznie poniesione należy dodać do wartości transakcyjnej, niezależnie od okoliczności, jaki podmiot poniósł je bądź co spowodowało powstanie tych kosztów, jeżeli koszty te bądź ich część nie zostały wliczone do ceny faktycznie

zapłaconej lub należnej. Innymi słowy, sama okoliczność, że część tychże kosztów transportu nie została wliczona do ceny faktycznie zapłaconej przez stronę skarżącą i/lub „Transchema” UAB lub do ceny należnej od tych podmiotów oznacza samo w sobie, że wartość transakcyjna, a w konsekwencji wartość celna, powinna zostać skorygowana w taki sposób, że wszystkie faktyczne koszty transportu zostaną wliczone, niezależnie od okoliczności, że koszty te zostały faktycznie poniesione przez sprzedawcę (producenta).

[Or. 5]

25. Za powyższą oceną zdają się przemawiać przepisy rozporządzeń wykonawczych Komisji, o których mowa w pkt 4 i 7 niniejszego postanowienia, a które nakładają obowiązek wliczania kosztów transportu do wartości celnej towarów w sytuacji, gdy transport był bezpłatny. W rzeczy samej, byłoby właściwe przyjęcie zapatrywania, że okoliczność, iż towary zostały przetransportowane do nabywcy (importera) bezpłatnie bądź że nabywca nie uczestniczy w kosztach transportu towarów, nie powinna być traktowana w sposób odmienny w odniesieniu do określania wartości celnej.
26. Z drugiej strony, informacje przedłożone przez stronę skarżącą w sprawie (w szczególności te, o których mowa w pkt 15.2 niniejszego postanowienia) a które nie zostały zakwestionowane przez stronę pozwaną, wskazują, że okoliczność, iż koszty transportu były wyższe niż cena faktycznie zapłacona producentowi za towary będące przedmiotem sporu mogą w niniejszej sprawie być uzasadnione indywidualnymi okolicznościami sprzedaży spornych towarów na obszarze celnym Unii (Wspólnoty) Europejskiej.
27. W rzeczy samej, na obecnym etapie postępowania istnieje podstawa do uznania, że sporne towary, tj. kwas siarkowy techniczny, stanowią produkt uboczny procesu produkcyjnego prowadzonego przez producenta, który nie jest w stanie go składować ani przetwarzać. Co więcej, odzyskiwanie tego produktu ubocznego w Republice Białoruś wiązałoby się z wysokimi kosztami. W konsekwencji, z gospodarczego punktu widzenia, sprzedaż przez producenta spornych towarów za cenę zapłaconą przez „Transchema” była korzystna, nawet w sytuacji, gdy cena nie pokrywała wszystkich kosztów poniesionych przez producenta w związku z przetransportowaniem przedmiotowych towarów na obszar celnym Unii (Wspólnoty) Europejskiej.
28. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, okoliczności te wskazują, że cena faktycznie zapłacona za sporne towary odpowiadała rzeczywistej wartości towarów, nawet jeśli uzgodniona cena sprzedaży nie pokrywała wszystkich kosztów transportu poniesionych przez producenta.
29. W tych okolicznościach oraz w świetle ograniczeń określonych w art. 32 ust. 3 wspólnotowego kodeksu celnego i art. 71 ust. 3 unijnego kodeksu celnego, w celu rozwiania wątpliwości związanych z wykładnią przedmiotowych przepisów

prawa Unii, izba postanowiła, że właściwym będzie zwrócenie się do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

30. Litewski naczelny sąd administracyjny jest sądem ostatniej instancji dla spraw administracyjnych [artykuł 21 Administracinių bylų teisenos įstatymas (ustawy o postępowaniu administracyjnym)], w związku z czym, jeżeli powstałe pytanie jest związane z wykładnią aktów przyjętych przez instytucje Unii Europejskiej, a pytanie należy rozpatrzyć w celu rozstrzygnięcia sprawy, sąd ten jest zobowiązany do zwrócenia się do Trybunału o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym (art. 267 akapit trzeci TFUE), [...] [odesłanie do prawa krajowego].
31. W tych okolicznościach, w celu rozwiania wątpliwości związanych z wykładnią i stosowaniem przepisów prawa Unii mających znaczenie dla spornych stosunków prawnych, pozostaje właściwym zwrócenie się do Trybunału o dokonanie wykładni przedmiotowych przepisów prawa Unii. Odpowiedź na pytania określone w sentencji niniejszego postanowienia byłaby kluczowa dla niniejszej sprawy, bowiem umożliwiłaby ona jednoznaczne i jasne określenie rzeczywistego zakresu zobowiązań podatkowych strony skarżącej związanych z wwozem spornych towarów, zapewniając w szczególności pierwszeństwo prawa Unii.

W świetle powyższych rozważań i na podstawie art. 267 akapit trzeci Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, [...] [odesłanie do prawa krajowego], izba litewskiego naczelnego sądu administracyjnego

postanowiła:

Wznović postępowanie co do istoty sprawy.

Izba zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o wydanie orzeczenia prejudycjalnego w przedmiocie następującego pytania: czy art. 29 ust. 1 i art. 32 ust. 1 lit. e) ppkt (i) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny oraz art. 70 ust. 1 i art. 71 ust. 1 lit. e) ppkt (i) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że wartość transakcyjną (celną) należy skorygować w taki sposób, że powinny być w nią wliczone wszystkie faktycznie poniesione koszty przez sprzedawcę (producenta) w związku z transportem towarów do miejsca ich wprowadzenia na obszar celny Unii (Wspólnoty) Europejskiej [Or. 6], w sytuacji, jak w niniejszej sprawie, (1) jeżeli w myśl warunków dostawy („Incoterms 2000” – DAF) obowiązek pokrycia tych kosztów został poniesiony przez sprzedawcę (producenta) oraz (2) wskazane koszty transportu przewyższały uzgodnioną cenę faktycznie zapłaconą przez nabywcę (importera) [należną od nabywcy (importera)], jednakże (3) cena faktycznie zapłaconą przez nabywcę (importera) [należną od nabywcy

(importera)] odpowiada rzeczywistej wartości towarów, nawet w sytuacji, gdy cena ta nie była wystarczająca na pokrycie wszystkich kosztów poniesionych przez sprzedawcę (producenta)?

Niniejsze postępowanie administracyjne zostaje zawieszono do chwili otrzymania od Trybunału orzeczenia wydanego w trybie prejudycjalnym.

[...]

[skład izby]

DOKUMENT ROBOCZY